

Nato je sedel k mizi in razprostrl akt pred sabo. Nenadoma se je bučno zasmel in udaril z roko ploskoma po papirju:

„To je resnica, edina resnica, vse drugo je prazna pena in glupa laž!“ In čital je napis vrh papirja, s krasnimi črkami naslikan napis in se smejal: „Pasji kontumac, hahaha!“

Njegov smeh je odmeval tožno in glasno od praznih pisarniških sten in nenadoma, kakor presekan, utihnil. Gospod Krušnič pa je sključil rameni, nagubal obraz resno in važno pričel pisati, pisati . . .

To je bila njegova posebnost: z delom se je krotil.

Fran Albrecht:

Misel.

Brez bregov so naša hrepenenja,
kakor luč, ki kroži po vesoljstvu,
ali naših sivih dni trpljenja
so ujeta k tlom.

Čas je krstil naša smrtna dela,
čas jih sodi; ali misel-iskra,
ki v plamenu večnem se je vnela,
je od vekomaj na vekomaj.

F. Novačan:

Trije konji.

Trije konji hité mi v divjo step,
na obzorju pa zora svita.
Dan se obeta velik in lep,
trije konji drve v deviško step,
ki ječi od njih kopita.

